

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 299/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. K. a M. P., obaja bytom B., zastúpených A., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/73/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. K. a M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2012 doručená sťažnosť Ing. M. K. a M. P. (ďalej len „sťažovatelia“) ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/73/2011.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že 2. decembra 2008 podali na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobný návrh na zaplatenie peňažnej sumy v sume 66 387, 84 € s prísl. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 15 C/59/2009.

Dňa 2. novembra 2010 okresný súd vydal rozsudok, proti ktorému podala odporkyňa odvolanie. Následne okresný súd postúpil vec krajskému súdu 3. marca 2011 a tá bola pridelená zákonnému sudcovi do senátu 15 Co. Neskôr bola v septembri 2011 vec pridelená do senátu 16 Co a v januári 2012 na prejednanie a rozhodnutie do senátu 2 Co.

Do dnešného dňa (viac ako rok) krajský súd vo veci nevykonal žiadny úkon, preto sa sťažovatelia domnievajú, že došlo k porušeniu ich označených základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy.

S prihliadnutím na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že základné právo sťažovateľov „*na prejednanie veci zákonným sudcom a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa Čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR*“ porušené boli. Domáhajú sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 15 000 € a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia namietali, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/73/2011 bolo porušené ich základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Sťažovatelia vidia porušenie svojich práv na zákonného sudcu v tom, že v ich veci koná a rozhoduje nezákonný sudca, pretože vec bola pridelená postupne až do troch senátov krajského súdu.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že je potrebné odmietnuť ju z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ale mohol ju tiež odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého

zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

V konaní, ktoré je v súčasnosti vedené na odvolacom súde, majú sťažovatelia možnosť uplatniť svoje procesné práva vrátane námietky, že boli odňatí svojmu zákonnému sudcovi, čo predstavuje závažné procesné pochybenie jednak v odvolacom konaní, prípadne aj v dovolacom konaní využitím mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku.

V tomto štádiu konania nemôže ústavný súd vstupovať do jurisdikcie všeobecných súdov a riešiť otázku, či v tejto veci rozhodoval zákonný sudca, navyše ak sťažovatelia neuviedli žiadne skutočnosti, či využili najprv námietku smerujúcu k nezákonnému sudcovi na všeobecnom súde, a svoju sťažnosť v tomto smere ani riadne neodôvodnili, preto ich sťažnosť mohla byť odmietnutá v tejto časti nielen pre nedostatok právomoci ústavného súdu, ale aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože sú kvalifikovane zastúpení advokátom.

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu, ústavný súd odmietol pre neprípustnosť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby preukázali využitie právneho prostriedku ochrany, na uplatnenie ktorého majú právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. podanie sťažnosti predsedovi príslušného všeobecného súdu.

Ústavný súd v rámci svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05, IV. ÚS 74/05) zdôrazňuje, že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi dotknutého všeobecného súdu podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorej predmetom je namietanie porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, koná v zásade iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že účinne využil označený právny prostriedok ochrany svojich základných práv podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listín však nevyplýva, že by sťažovatelia podali osobne alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu v súvislosti s namietanými zbytočnými prietahmi v predmetnom konaní sťažnosť podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. ustanovení zákona o súdoch predsedovi krajského súdu. Sťažovatelia sa o tom v sťažnosti ani nezmieňujú a ku svojmu podaniu nepripojili kópiu sťažnosti adresovanej predsedovi krajského súdu.

Nepreukázanie podania sťažnosti predsedovi krajského súdu potom viedlo ústavný súd k záveru, že v danej veci neboli sťažovateľmi využité všetky právne prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých

použitie sú oprávnení podľa osobitných predpisov, čo v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odôvodňuje odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu jej neprípustnosti.

Na základe uvedených dôvodov bola sťažnosť ústavným súdom odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2012